

MAGNUS NILSSON:

Tecken i tiden, I-IV

Den svenska filmen *Jägarna* är en stor succé. Den är en sorts amerikansk actionrulle förklädd till norrländskt folkhemsdrama. Skurkarna är jägare eftersom andra svenskar inte har skjutvapen. Sådana är ju oundgängliga för att skapa spänning.

Historien handlar om storskalig tjuvjakt på ren. Alla vet om brottsligheten och t o m polisen ser mellan fingrarna. Hemflyttad f d Stockholmpolis röjer i träsket. Den tuffa och kloka åklagaren är kvinna och filmens invandrare är snäll, modig, hederlig och råkar illa ut – efter en gruppvåldtäkt sätts hon på planet hem till Filippinerna. Man bör heller inte glömma den andre av de två goda i filmen: den förstånds-handikappade, okände, oäkte bro-

dern till hjältepolisen.

Men ett par detaljer i filmen stämmer inte med den gängse normen för hur brottslighet skall beskrivas. De av skurkarna som inte är fega och dåliga poliser är alla förtidspensionerade, långtidssjuk-skrivna och AMU-anställda. Deras enda förmildrande drag är att de recyklar pet-flaskorna de köper skogsstjärnan i. De är helt enkelt svartjobbade bidragsfuskare.

Allt de säger används emot dem. Och inget försök görs att framställa dem som de offer de inte är.

II

Jag besökte min barndoms skola. Den ligger på Djurgården, ett stenkast från det gamla elverk där den förra generationens socialdemo-kratiska jet-set en gång hade upp-skattade partyn.

Skolan drivs nu, efter många nedläggningsförsök p g a förvaltning-ens ideologiska motvilja mot en skola på Djurgården, som friskolestiftelse.

Anledningen till besöket var att jag ville ta några bilder för en artikel om skolan. Bl a hoppades jag på att hitta ett gammalt svart piano som spelat en viktig roll under mina första skolår. Därför talar jag med rektorn – förutom av skälet att man i dessa dagar som okänd man inte skall fotografera barn på skolgårdar. Det finns ju så många perversa.

Rektorn är mycket trevlig. Men hon visste ingenting om något piano.

Möjligen försvann det i samband med att beslutet fattades om att Djurgårdsskolan skulle bli friskola, trodde rektorn.

Då hade skolförvaltningen med en dittills okänd raskhet skaffat fram en flyttbuss. Skolan hade tömts på nästan allt av värde. T o m nyuppsatt elektrisk ledningstråd togs ned – den kanske skulle dras i någon annan skola som saknade några meter till ett par lampor längst bort i en korridor. Vem vet...

"Som i tredje världen" tänkte jag tyst. Men högt och tydligt ljög ja:

MAGNUS NILSSON är redaktör på *Timbro*.

"Ledningstråden? Det var ju konstigt!"

III

Den då okända ekonomen Ann-Marie Pålsson föreslog på ett socialdemokratiskt ekonomiseminarium 1994 avdragsrätt för tjänster i hemmet. Städning och tvätt skulle enligt förslaget kunna betalas med obeskattade pengar.

” Detta orsakade att den sk pigdebatten erupterade. På kultur- och debattsidor trodde man att just detta avdrag skulle ge oss sekelskiftet åter. En del blev så illa berörda av idén att de automatiskt trodde att Timbro kommit på den. "Skattesubventioner" sade de som anser att alla pengar är statens och att skatteavdrag är en subvention (svenskar lever ju som bekant inte på sin nettolön utan på sin nettosubvention, som är den del av bruttosubventionen som man får behålla). ”

Detta orsakade att den sk pigdebatten erupterade. På kultur- och debattsidor trodde man att just detta avdrag skulle ge oss sekelskiftet åter. En del blev så illa berörda av idén att de automatiskt trodde att Timbro kommit på den. "Skattesubventioner" sade de som

anser att alla pengar är statens och att skatteavdrag är en subvention (svenskar lever ju som bekant inte på sin nettolön utan på sin nettosubvention, som är den del av bruttosubventionen som man får behålla).

Kastrerad idé

Nu har invandrapolitiska kommittén (minus Juan Fonsécas ryggmärg) under ledning av Björn Rosengren tagit upp idén. Efter dansk modell skall ungdomar och invandrare få utföra pigjobb. En del av kostnaden betalar uppdragsgivaren, och en del står det offentliga för.

Idén är effektivt kastrerad. Den kunde ha blivit en grund för modernt egenföretagande inom en ny del av tjänstesektorn. Nu har den förvandlats till något som har alla förutsättningar att bli en del av kommunen eller AMS. Alla drar en suck av lättnad. Paniken är över.

IV

För dem som ofta telefonerar till exempelvis USA, Asien eller Australien är det värt besväret att låta samtalen gå via Internet. Hårdvaran som krävs är i dag standard på de flesta datorer men kostar drygt tusenlappen, mjukvaran finns gratis på nätet. Därefter kostar det ju bara lokalsamtalet till internet-

leverantören, d v s den server som är "påfarten" till nätet.

Allt fler upptäcker detta vilket hotar telefonbolagens möjligheter att ta ut de vanliga överpriserna. I USA arbetar därför flera telefonbolag för ett förbud mot internettelefoni. Chanserna att detta skall bli verklighet är små. Hårdvaran, ljudkort, högtalare och mikrofon är nästan leksaker.

Bandbredd istället för kabel-TV

Ljudet sänds i form av små datapaket, en snutt digital information som har en adress och en given plats i en större helhet som sätts samman när de olika paketen når sin destination. En fil, kort och gott, som ljudkortet översätter till hörbart ljud. Allt detta sker så fort att vi upplever det som ett kontinuum. Poängen är att *allt annat* på internet sänds på samma vis. En text, en rörlig bild, ett diagram eller en programvarufil. Inget går i princip att skilja från något annat.

Om några år kommer vi inte att köpa olika tjänster – kabel-TV, telefon, datoranslutning osv. I stället kommer hushållen att köpa mer eller mindre stor digital överföringskapacitet. Bandbredden kommer att vara som vatten. Något man använder till lite av varje och vars pris man sällan behöver tänka på.

Det är häftigt!